

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

לפני כבוד השופטת איריס אילוטוביץ' סגל

תובעים – נתבעים שכנגד

1. אל. איתני טריידינג בע"מ
(בשמה המקורי - מלכדיים טריידינג בע"מ)
2. גיא חדד
3. סוויט דיאמונדס בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אמיר אלטשולר ועו"ד עדי אמיתי
ממשרד אלטשולר עורכי דין ונוטריון

נגד

נתבעת – תובעת שכנגד

מאירה שרה וינברגר

פסק דין

לפניי תביעה ותביעה שכנגד שעניינן סכסוך בעלות ביהלום יקר ערך. מטעמי נוחות, יכונן הצדדים בפסק הדין על פי מעמדם בתביעה העיקרית.

יהלום אחד, עשה בשנים האחרונות דרך ארוכה ומרתקת. תחילתה, לפי הנטען, ברכישה בסכום של 760,000 דולר ארה"ב; המשכה בעסקה שנרקמה בז'נבה והסתיימה כך לטענת הנתבעת, במעשה עוקץ מתוחכם, שבמהלכו נמסר היהלום לידי נוכלים; סופו של היהלום, לעת עתה, בתערוכת יהלומים בדובאי. שם זוהה היהלום בידי בנה של הנתבעת, כאשר התובעים הציגו אותו כבעליו החוקיים.

אלא שהדרך שעשה היהלום אין היא עומדת לבדה במוקד ההליך. מאחוריה ניצבת מחלוקת מורכבת בנוגע לזכויות בו, שהתעוררה עם גילוי היהלום בתערוכה בדובאי.

הנתבעת טענה כי מעולם לא קיבלה את התמורה שהובטחה לה, ומשכך לא איבדה את בעלותה ביהלום. מנגד, טענו התובעים כי רכשו את היהלום כשנתיים לאחר אותו מקרה עוקץ נטען, בתום לב, בתמורה מלאה ובמהלך העסקים הרגיל.

בין הצדדים נטושה מחלוקת כמעט בכל אחת מתחנותיו של היהלום לאורך שרשרת העסקאות הנטענת. ואולם, חרף המחלוקות העובדתיות הרבות, השאלות המרכזיות הטעונות הכרעה הן – האם רכישת היהלום על ידי התובעים מקימה להם הגנה מכוח תקנת השוק, ובהתאם לכך, האם הבעלות ביהלום נתונה לתובעים או שמא לנתבעת?

אלו השאלות העיקריות המונחות לפתחי והדורשות הכרעה.

בירורן המלא של שאלות אלה לא התאפשר, במידה רבה, בשל התנהלות הדיונית של הנתבעת. הנתבעת בתביעה העיקרית, שהיא התובעת שכנגד, לא הגישה תצהיר עדות ראשית מטעמה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

ולא התייצבה לדיון ההוכחות. משכך, ההכרעה תינתן על יסוד התשתית הראייתית החלקית שהונחה לפניי, אשר מטבעה חסרה במידה כזו או אחרת, תוך מתן משקל דיוני וראייתי מתאים למחדלים אלה ולמשמעותם בהליך.

הרקע הרלוונטי בתמצית

1. היהלום, אבן מסוג "מרקזי בריליאנט" במשקל 5.17 קראט (נרכש במקור במשקל 5.20 קראט ולאחר עבודות השבחה וליטוש עומד על 5.17 קראט), מוגדר כאבן מסוג MARQUISE BRILLIANT FANCY GRAY BLUE, בעלת עודה ממכון ה-GIA שמספרה 5202027280 (להלן: **היהלום**). (מכון ה-GIA הוא המכון הגמולוגי האמריקאי – Gemological Institute of America). זהו הגוף המוביל והיוקרתי בעולם לחקר, דירוג והערכה של יהלומים ואבני חן. הוא נחשב לסטנדרט המחמיר והאמין ביותר בעולם להערכת איכותו של יהלום). תעודה ממכון ה-GIA עבור היהלום הונפקה במקור ביום 7.2.2019. ביום 23.7.2021 וביום 24.10.2022 הונפקו ליהלום תעודות נוספות תוך שמירה על מספרו המקורי.

2. ביום 18.11.2021 רכשו התובעים, חברי בורסת היהלומים הישראלית את היהלום מחברת "PINK DIAM" (להלן: **חברת פינק**) תמורת 699,400 דולר ארה"ב.

3. חברת פינק היא חברה ישראלית רשומה הפועלת ממתחם בורסת היהלומים הישראלית, העוסקת במכירת יהלומים ואבנים יקרות ובעליה מוכרים ובעלי מוניטין בבורסה.

4. ביום 22.2.2022 בנה של הנתבעת, מר אוריאל וינברגר, חבר בבורסת היהלומים בניו-יורק (להלן: **בנה של הנתבעת**) זיהה את היהלום בתערוכה בדובאי. התובעים הציגו את היהלום באותה תערוכה, ובנה של הנתבעת טען כי הוא היהלום גנוב. בעקבות אותו אירוע טענו הנתבעת ובנה בפני התובעים כי הנתבעת היא הבעלים החוקיים של היהלום, אותו רכשה, באמצעות בנה, ביום 2.12.2019 מחברת "Jewellery Direct Diamond L.L.C" (להלן: **חברת דיירקט**) מדובאי בסך 760,000 דולר ארה"ב. לטענת הנתבעת, היהלום נגנב ממנה באירוע "עוקץ" שהתרחש בז'נבה ביום 11.12.2019.

5. בינואר 2023 הגישה הנתבעת תלונה למכון ה-GIA בנוגע לגניבת היהלום. ביום 20.1.2023 סומן היהלום במכון ה-GIA כ"לא סחיר".

6. ביום 13.6.2023 פנו הנתבעת ובנה לבורסת היהלומים הישראלית בע"מ בבקשה להפקדת היהלום למשמורת הנהלת הבורסה על בסיס טענותיהם לגניבתו וסיווגו כ"גנוב" על ידי מכון ה-GIA. לאחר שהתקיימה ישיבה בבורסת היהלומים הישראלית בע"מ ומוסד הבוררות שבה בנוכחות הצדדים, בנה של הנתבעת ובעלה, הוחלט על ידם ביום 26.6.2023 לדחות את הבקשה, כאשר נקבע כי על אף שניתנה לנתבעת הזדמנות לעשות כן, לא הוצג כל מסמך המעיד על כך שהיא בעלת היהלום.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

עוד נקבע כי לא הוצג כל מסמך המלמד שהנתבעת הגישה תביעה או תלונה בישראל לשם קבלת היהלום חזרה לבעלותה (ראו נספחים 12-15 לסיכומי התובעים).

תיאור השתלשלות ההליך

7. ביום 3.7.2023 הגישו התובעים את התביעה מושא ההליך שלפניי שבה עתרו בין היתר, למתן פסק דין הצהרתי המורה כי הבעלות ביהלום נתונה להם וכי לנתבעת אין כל זכות בו.

8. לאחר שניתנו לנתבעת מספר ארכות להגשת כתב הגנתה, הגישה הנתבעת ביום 21.1.2024 כתב הגנה מטעמה, ובד בבד הגישה תביעה שכנגד. במסגרת התביעה שכנגד עתרה הנתבעת לקבלת סעד הצהרתי המורה כי היא הבעלים החוקי של היהלום מושא ההליך. כמו כן, עתרה הנתבעת לקבלת צו עשה המורה לנתבעים שכנגד להעביר מיידית את היהלום לבעלותה ולחזקתה.

9. ביום 16.5.2024 הגישו התובעים את כתב התשובה לכתב ההגנה ואת כתב הגנתם בתביעה שכנגד.

10. ביום 3.11.2024 ביקשו התובעים מבית המשפט להורות לנתבעת להשיב לשאלון ולדרישת גילוי מסמכים, שכן לטענתם לא ניתן מענה על ידה עד לאותו מועד.

11. ביום 18.11.2024 התקיים דיון קדם משפט, שבמהלכו ציין בית המשפט כי הנתבעת טרם הציגה ראיה המלמדת על תשלום הסכום הנטען על ידה בגין רכישת היהלום. לפיכך, הורה בית המשפט לנתבעת להגיש ראיות להוכחת רכישת היהלום, וכן להגיש תצהיר מאת מר אלברטו ויטלה (להלן: **מר ויטלה**), שלטענתה מצוי בידיה. בהקשר זה טענה הנתבעת כי בחודש יוני 2021 רכש מר ויטלה יהלום מחברת RE Rochester LTD (להלן: **חברת רוצ'סטר**) ומכרו עוד באותו יום, וכי ייתכן שהיה "המלבין" או אחד הרוכשים בשרשרת העסקאות הנוגעת ליהלום מושא ההליך. עוד נטען כי תצהירו נדרש לצורך הוכחת טענתה של הנתבעת שלפיה מר אלי איתני, נציג התובעת 1, ידע כי היהלום גנוב, או למצער פעל בחוסר תום לב. נוסף על כך, נדרשה הנתבעת להגיש את כלל הראיות המצויות ברשותה להוכחת טענתה כי הבעלות ביהלום נתונה לה.

12. בהמשך הובהר על ידי הנתבעת כי אין בידיה תצהיר של מר ויטלה, אלא מכתב בלבד (ראו תגובת הנתבעת מיום 15.1.2025). מדובר, לכאורה, במכתב מיום 3.8.2023 שבו ציין מר ויטלה, כי ביוני 2021 פנו אליו מתווכים כדי לתווך בעסקה בנוגע ליהלום לכאורה, ובין הקונים האופציונאליים המפורטים צוין גם שמו של מר אלי איתני.

13. בדיון קדם משפט נוסף מיום 22.4.2025, נכחו באולם, בין היתר, גם הנתבעת ובעלה. בית המשפט ציין שלא התקבל תצהיר מאת מר ויטלה למרות החלטות שניתנו בעניין. נקבעו מועדים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

להגשת תצהירי התובעים עד ליום 15.6.2025 ולתצהירי הנתבעת עד ליום 15.10.2025. כמו כן, נקבע מועד לקיומו של קדם משפט מסכם ביום 16.11.2025.

14. לאחר שניתנה ארכה קצרה, ביום 18.6.2025 הגישו התובעים את תצהיריהם.

15. **סיפורו של תצהיר הנתבעת שלא בא לעולם** – ביום 9.10.2025 הנתבעת ביקשה ארכה להגשת תצהירה עד ליום 14.12.2025 מטעמים רפואיים. בית המשפט נעתר לבקשה באופן חלקי והאריך את המועד להגשת התצהירים עד ליום 5.11.2025 על מנת שלא לדחות את הדיון שהיה קבוע לצדדים.

ביום 30.10.2025 הגישה הנתבעת בקשה נוספת לארכה. התובעים התנגדו לבקשה. בית המשפט שוב נעתר לבקשה באופן חלקי והאריך את המועד להגשת תצהירי הנתבעת עד 5.12.2025. בד בבד דחה בית המשפט את הדיון שהיה קבוע ליום 16.11.2025 ליום 14.12.2025 (ראו החלטה מיום 4.11.2025).

ביום 2.12.2025 ביקשה הנתבעת ארכה נוספת להגשת תצהירה עד ליום 31.3.2026 ודחיית הדיון הקבוע ליום 14.12.2025, בטענה להחמרה במצבה הרפואי. התובעים התנגדו לבקשה, וצינו כי הנתבעת מעתיקה בקשות קודמות וממשיכה לא להגיש תצהירים. בהחלטה מיום 9.12.2025 נקבע שהבקשה למתן ארכה תידון בדיון הקבוע ליום 14.12.2025.

16. בדיון שהתקיים ביום 14.12.2025, בית המשפט העניק לנתבעת ארכה נוספת (שלישית במספרה) להגשת תצהירה עד ליום 31.3.2026. נוסף על כך, נקבע כי על בא כוחה לעדכן את בית המשפט עד ליום 15.3.2026 האם בכוונתה להמשיך לנהל את התיק, והובהר כי אם תבחר שלא להמשיך בניהול ההליך יינתן פסק דין ללא צו להוצאות בהסכמת התובעים.

17. ביום 15.3.2026 הגיש בא כוחה של הנתבעת בקשה לשחררו מייצוג. באותו היום נעתר בית המשפט לבקשה, וקבע כי על הנתבעת להגיש הודעה על פי החלטה מיום 14.12.2025 האם בכוונתה להמשיך בניהול ההליך אם לאו. נוסף על כך, הובהר כי אין בהחלטה כדי להאריך את המועד להגשת תצהירי הנתבעת.

18. בימים 19.3.2026 ו-26.3.2026 פנתה הנתבעת לבית המשפט בבקשה נוספת למתן ארכה (רביעית במספרה) לצורך הגשת תצהירה עד ליום 15.5.2026. הנתבעת טענה כי בשל חילוקי דעות בינה לבין בא כוחה הקודם היא נדרשת לחפש עורך דין אחר שייצגה בהליך. נוסף על כך, טענה הנתבעת כי ביום 20.2.2026 ניתן פסק דין בבית המשפט העליון בניו-יורק, שבו נקבע כי בנה הוא הבעלים החוקי של היהלום (הרחבה בעניין אותו פסק דין ראו בסעיף 30 להלן).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

19. ביום 9.4.2026 הגישו התובעים תגובה שבה התנגדו למתן ארכה נוספת לנתבעת לצורך הגשת ראיותיה. התובעים טענו כי הנתבעת מסרה למעשה הודאת בעל דין כי היא איננה הבעלים של היהלום ואין לה כל עילה כנגד התובעים, שהרי לטענתה יש בנמצא לכאורה פסק דין שלפיו בנה הוא הבעלים של היהלום. משכך, ביקשו לדחות את התביעה שכנגד ולקבל את תביעתם בהתבסס על ראיותיהם וליתן פסק דין הצהרתי לטובתם. בהחלטה מאותו היום נקבע התיק לדיון ליום 20.4.2026.

20. למען הזהירות, ביום 19.4.2026 יצרה מזכירות בית המשפט קשר טלפוני עם הנתבעת, על מנת לוודא כי ידוע לה על מועד הדיון הקבוע ליום 20.4.2026. הנתבעת אישרה כי היא מודעת למועד הדיון, אך ציינה כי אין היא בטוחה שתוכל להתייצב אליו, שכן היא מצויה בטיפול בבית החולים לוינסטיין. עוד מסרה הנתבעת כי בעלה בקיא בפרטי התיק יותר ממנה, וביקשה ליצור עמה קשר נוסף כעבור שעותיים. ואולם, ניסיונות נוספים של מזכירות בית המשפט ליצור קשר עם הנתבעת לא נשאו פרי (ראו הערת מזכירות מיום 19.4.2026 בתיק בית המשפט).

21. הנתבעת לא הגישה כל בקשה לתיק ולא התייצבה לדיון שנקבע ליום 20.4.2026. בפתח הדיון שלח בא-כוח התובעים מסרון לנתבעת ואף ניסה ליצור עמה קשר טלפוני, אולם לא התקבל כל מענה מצדה. בנסיבות אלה עתרו התובעים למתן פסק דין, נוכח אי-עמידתה של הנתבעת בהחלטות בית המשפט ואי התייצבותה לדיון. נקבע, בזהירות המתבקשת, כי מהתנהלותה של הנתבעת עולה לכאורה כי היא איננה עומדת עוד על המשך בירור ההליכים. חרף זאת, ולפנים משורת הדין, ניתנה לנתבעת הזדמנות נוספת ואחרונה (חמישית במספרה) להגיש את ראיותיה, וזאת עד ליום 3.5.2026. נוסף על כך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות ליום 18.6.2026.

22. על מנת לוודא כי הנתבעת מודעת להחלטות שניתנו, הורה בית המשפט לבא-כוח התובעים להעביר לנתבעת את פרוטוקול הדיון גם באמצעות הודעת וואטסאפ. נוסף על כך, הורה בית המשפט למזכירות בית המשפט ליצור קשר עם הנתבעת ולעדכנה בנוגע להחלטות שניתנו, וזאת נוסף על משלוח הפרוטוקול לכתובת הדואר האלקטרוני ולמען שמסרה לבית המשפט. ואולם, ניסיונות מזכירות בית המשפט ליצור קשר טלפוני עם הנתבעת בימים 26.4.2026 ו-27.4.2026, על מנת לוודא כי ידוע לה על מועד הדיון הנוסף שנקבע, לא צלחו (ראו הערת מזכירות מיום 27.4.2026 בתיק בית המשפט).

23. **הנתבעת לא התייצבה לדיון ההוכחות שנקבע ליום 18.6.2026, ואף לא הגישה את ראיותיה, חרף חמש הזדמנויות שניתנו לה לעשות כן.** מנגד, מטעם התובעים התייצבו לדיון: נציג הנתבעת 1 – מר אלי איתני; התובע 2 – מר גיא חדד; מנכ"ל הנתבעת 3 – מר אסף חדד; וכן העד מטעם התובעים – מר אשווניקומר סוקהדיה, מחברת פינק, שממנה נטען כי נרכש היהלום על ידי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

התובעים. כל העדים אישרו לפני בית המשפט כי האמור בתצהיריהם ידוע להם מידיעה אישית וכי תוכנם אמת. בתום הדיון הורה בית המשפט על הגשת סיכומים בכתב.

24. ביום 21.6.2026 הוגשו סיכומי התובעים. יודגש כי עד למועד מתן פסק דין זה לא הוגש כל מסמך מטעם הנתבעת, חרף ההחלטות שניתנו וההזדמנויות שהועמדו לרשותה לאורך ההליך. משכך, בשלה העת למתן פסק הדין.

תמצית טענות הצדדים

(א) טענות התובעים

25. להלן תמצית טענות התובעים, כפי שהובאו בכתב התביעה; בתצהירים שהוגשו מטעמם ובסיכומיהם.

26. לטענת התובעים, הם הבעלים המשותפים של היהלום מושא ההליך. לדבריהם, ביום 18.11.2021 רכשו את היהלום מחברת פינק, חברה ישראלית מוכרת הפועלת בבורסת היהלומים, בתמורה מלאה בסך של 699,400 דולר ארה"ב, במהלך עסקיהם הרגיל ובתום לב.

27. הנתבעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח, ברמת ההוכחה הנדרשת, כי הייתה הבעלים של היהלום במועד הגניבה הנטענת, וכי היהלום אכן נגנב ממנה. עוד טענו התובעים כי הדיווח למכון GIA בנוגע לגניבת היהלום הוגש רק ביום 20.1.2023, כשלוש שנים לאחר מועד הגניבה הנטען. הדבר המלמד, לשיטתם, על התנהלות רשלנית וחסרת תום לב מצד הנתבעת. לא ברורה שתיקתם הארוכה של הנתבעת ובנה, במשך כשנתיים, מהמועד שבו גילו לכאורה שהיהלום נגנב ועד שגילו כי הוא מצוי בחזקת התובעים. אילו הייתה קיימת תלונה כלשהי על גניבת היהלום במכון ה-GIA, הם לא היו מנפיקים את התעודות הנוספות, ובפרט לא את זו שהונפקה ביום 24.10.2022.

28. הנתבעת אינה חברת בורסת יהלומים כלשהי ואינה עוסקת במסחר ביהלומים. אף לגרסת הנתבעת ובנה, האירוע שהתרחש בשנת 2019 אין הוא עולה כדי גניבת היהלום במובנה הרגיל, אלא הוא לכל היותר "הונאה פיננסית" או "הונאת סייבר". היהלום לא ניטל מידי הנתבעת ללא ידיעתה או הסכמתה, אלא שוחרר על ידה לאחר שהשתכנעה כי התמורה בגינו הועברה לחשבון הבנק שלה. רק לאחר מסירת היהלום התברר לנתבעת, לפי הנטען, כי הכספים שנחזו להיות מופקדים בחשבון הבנק שלה אין הם עומדים עוד לזכותה.

29. הנתבעת ובנה נמנעו מלהציג כל אסמכתה בכתב או מסמך התומך בטענותיהם בנוגע לגניבת היהלום או בנוגע לבעלותם הנטענת בו, וזאת חרף פניות ובקשות חוזרות ונשנות שהופנו אליהם לצורך המצאת מסמכים כאמור.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

30. קיימים פערים מהותיים וחוסר עקביות בגרסאות הנתבעת ובנה, הן בנוגע לבעלות ביהלום הן בנוגע לתמורה הנטענת ששולמה בגינו. כך, החשבונית שעליה מבקשת הנתבעת להסתמך מיום 4.2.2020 על סך 760,000 דולר ארה"ב, הונפקה על שם בנה ולא על שם הנתבעת, וזאת אף במועד המאוחר למועד ה"עוקץ" הנטען עלידה. נוסף על כך, מסמכים שנחשפו במסגרת הליך גילוי המסמכים מלמדים כי בנה של הנתבעת הופיע בתעודת המשלוח האווירי כ-Consignee (מקבל בקונסיגנציה/קומיסיון) ולא כבעלים של היהלום. אם לא די בכך, בעוד שבתביעה שכנגד ביקשה הנתבעת מבית המשפט להצהיר כי היא בעלת הזכויות ביהלום, בהמשך הציגה פסק דין של בית משפט בניו יורק מיום 20.2.2026 המאשר פסק בוררות, שלפיו בנה הוא בעל הזכויות ביהלום. הצדדים לאותו הליך היו בנה של הנתבעת ומר אובידיו-פרנסיסק אולמן (דמות חדשה שאינה מוכרת לתובעים). מדובר בגרסאות סותרות שאין הן יכולות לדור בכפיפה אחת. סתירות מהותיות אלה עולות כדי הודאת בעל דין ופועלות לחובת הנתבעת. לכל הפחות, הן מלמדות כי לפי גרסתה המאוחרת של הנתבעת עצמה, אין היא בעלת הזכות הקניינית ביהלום. בכך נשמט הבסיס העובדתי והמשפטי הן להגנתה הן לתביעתה שכנגד, המושתתות על טענתה לבעלות ביהלום ולזכויות הנובעות ממנה.

31. הנתבעת ובנה התרשלו באופן חמור בכך ששחררו את היהלום מבלי לוודא תחילה, כי התמורה הנטענת התקבלה בפועל בחשבון הבנק של הנתבעת. התנהלות זו חורגת מסטנדרט הזהירות הבסיסי המצופה מסוחר ילומים, העוסקים בעסקאות בהיקפים כספיים משמעותיים. בנסיבות אלה, אם נגרם לנתבעת נזק כלשהו, הרי שהוא נובע במלואו ממעשיהם וממחדליהם של הנתבעת ובנה, ועל כן יש לייחס להם אשם תורם מכריע עד כדי 100%, המנתק את הקשר הסיבתי בין מעשי התובעים לבין הנזק הנטען.

32. בשנת 2023, כשלוש שנים לאחר האירוע הנטען, הגישה הנתבעת תלונה פיקטיבית למכון ה-GIA ביחס ליהלום. עיתוי הגשת התלונה, לאחר חלוף שנים רבות וללא נקיטת צעדים דומים בסמוך למועד האירוע הנטען, מעוררת תהיות ממשיות בנוגע למניעיה ולמהימנותה. בנסיבות אלה, יש יסוד למסקנה כי התלונה הוגשה במטרה לפגוע בשם הטוב של התובעים; להטיל דופי בפעילותם העסקית ולסכל את יכולתם לסחור ביהלום ובנכסים דומים במהלך עיסוקם.

33. בקשתם של הנתבעת ובנה להפקדת היהלום אצל תורני בורסת היהלומים בישראל נדחתה, בין היתר מן הטעם שהנתבעת אינה חברת בורסה בישראל ומאחר שלא הוצג על ידה כל מסמך המעיד על בעלותה הנטענת ביהלום.

34. התובעים טוענים כי התנהלות הנתבעת ובנה, לרבות פרסום השמצות והאשמות פומביות נגדם, מהווה לשון הרע הפוגעת בשם הטוב, במוניטין העסקי שלהם ובעסקיהם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

35. התובעים עמדו בתנאי "תקנת השוק" הקבועים בסעיף 34 לחוק המכר, התשכ"ח-1968 (להלן: **חוק המכר**), ומשכך רכשו בעלות תקפה ביהלום כאשר היא נקייה מכל זכות, שעבוד או טענה של צד שלישי. הנתבעת לא הציגה כל ראיה לכך שחברת פינק, שמכרה את היהלום לתובעים או מי מהגורמים שקדמו לה בשרשרת העסקאות, פעלו בחוסר תום לב או כי היהלום נגנב ממי מהם. מר אלי איתני – נציג התובעת 1, שנחקר בבית המשפט, הכחיש כל קשר או היכרות עם מר ויטלה, והעיד כי לא נכח במעמד מכירת היהלום ממר ויטלה לחברת Fancy Jewels B.V.B.A (להלן: **חברת פנסי**) כפי שניסתה הנתבעת לטעון. עדותו הייתה קוהרנטית ועקבית לשיטת התובעים ותואמת את מכלול הראיות שהוצגו בהליך.

36. אי-התייצבותה של הנתבעת לדיון ההוכחות ואי-הגשת ראיותיה, חרף הארכות הרבות שניתנו לה על ידי בית המשפט, מצדיקים היעדרות לתביעת התובעים ואת דחיית התביעה שכנגד שהגישה הנתבעת.

37. התובעים עתרו למתן פסק דין הצהרתי הקובע כי היהלום מצוי בבעלותם וכי לנתבעת אין כל זכות בו; למתן צו מניעה האוסר על הנתבעת לפרסם דברי השמצה או טענות הפוגעות בתובעים; ולחייב הנתבעת בהוצאות משפט ושכר טרחת עורכי דין בסך 468,909 ש"ח בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד מתן פסק הדין ועד לתשלום בפועל. נוסף על כך, עתרו התובעים לפיצול סעדיהם, כפי שנתבקש בסעיף 17.4 לכתב התביעה, על מנת שיוכלו לכמת את הנזקים שנגרמו להם, ולהגיש תביעה כספית עתידית בגין נזקי המוניטין והפסד היכולת לסחור ביהלום במשך כשלוש שנים.

(ב) טענות הנתבעת

38. תמצית טענות הנתבעת מובאת על יסוד כתב ההגנה וכתב התביעה שכנגד שהוגשו מטעמה, וזאת נוכח העובדה שהנתבעת לא הגישה תצהירי עדות ראשית מטעמה, לא התייצבה לדיון ההוכחות ולא הגישה סיכומים בהליך.

39. היהלום נרכש על ידה באמצעות בנה ביום 2.12.2019 מחברת דיירקט והוא מצוי בבעלותה הבלעדית. היא נפלה קורבן למעשה מרמה מתוחכם ("עוקץ"), שבמסגרתו הציגו עצמם "קונים" כאילו העבירו תמורה בסך 4.5 מיליון דולר עבור היהלום וארבע אבנים נוספות, באמצעות אסמכתא בנקאית מזויפת. הנתבעת טענה כי לאחר שראתה לכאורה כי הסכום שהובטח לה הופקד לחשבון הבנק שלה, היא אישרה את העברת היהלום לחזקתם של הרוכשים. אלא שלאחר מכן, התברר לה, כי הכספים כלל לא הועברו לחשבונה, אך היהלום כאמור כבר יצא מחזקתה ולא הוחזר לידיה עד היום.

בהסתמך על מצג זה נמסר היהלום לחזקת אותם רוכשים, מבלי שהתמורה שולמה בפועל בסופו של דבר. הנתבעת טענה כי לאחר האירוע פעלה לשם איתור היהלום באמצעות עורכי דין

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

במדינות שונות באירופה, וכי בהמשך נפתחו הליכים מול משטרת לונדון (תיק מספר NFRC221005440662) וכן התנהלה חקירה על ידי ה-FBI.

40. הנתבעת הציגה השתלשלות עסקאות למכירת היהלום מרכישתו על ידה ביום 2.12.2019 מחברת דיירקט ועד שהגיע לידי התובעים. לשיטתה אלה הן העסקאות הנטענות:

- ביום 11.12.2019 העבירו הנתבעת ובנה את היהלום לידי ה"קונה" מר סבסטיאן סלע מחברת רוצ'סטר;
- ביום 25.6.2021 רכש מר ויטלה את היהלום מחברת רוצ'סטר;
- באותו היום – 25.6.2021, מכר מר ויטלה את היהלום למר פארש מחברת פנסי;
- ביום 22.10.2021 מכרה חברת פנסי את היהלום לחברת פינק;
- התובעים טענו כי ביום 18.11.2021 רכשו את היהלום מחברת פנסי;

(ראו פרוטוקול הדיון מיום 18.11.2024, עמ' 1, שו' 19 – עמ' 2, שו' 10).

41. בחודש פברואר 2022 איתר באקראי בנה של הנתבעת את היהלום בתערוכה בדובאי, כאשר הוא מצוי בחזקתו של מר אסף חדד, מנכ"ל הנתבעת 3. לטענתה, מר אסף חדד הודה כי היהלום נרכש בדרום צרפת תמורת כ-300,000 דולר ארה"ב, בנסיבות שעוררו חשד. עוד נטען כי מר אסף חדד ביקש שלא לערב את רשויות האכיפה והתחייב להשיב לה את היהלום. אולם בהמשך הוא ואחיו, מר גיא חדד – התובע 2, חזרו בהם מעמדה זו והפנו את הנתבעת למר אלי איתני, נציג התובעת 1. לטענת הנתבעת, מר אלי איתני אישר כי היהלום נרכש מחברת פנסי וכי היה מעורב במשא ומתן שהוביל לרכישתו.

42. בחודש ינואר 2023, לאחר הליך בירור ממושך, סומן היהלום על ידי מכון ה-GIA כיהלום גנוב ו"לא סחיר". לשיטתה, סימון זה הוא חיזוק ותימוכין לטענותיה בנוגע למקורו של היהלום והנסיבות שבהן יצא מחזקתה.

43. התובעים אינם זכאים להגנת "תקנת השוק", שכן היהלום נרכש על ידם בנסיבות מחשידות, בחוסר תום לב ובתמורה הנמוכה באופן משמעותי מערכו הנטען, עם מודעות לפגמים שנפלו בשרשרת העסקאות. התובעים לא פעלו בהתאם לנוהג המקובל בענף היהלומים לבירור מקורו של יהלום החשוד כגנוב, ולאיתור חוליות בשרשרת הרכישה במקרה של גניבה לשם איתור הבעלים הקודמים. לטענתה בוצעו ביהלום שינויים באמצעות ליטוש, אשר הפחיתו את משקלו ב-0.03 קראט ושינו חלק ממאפייניו.

44. ביום 20.2.2026 ניתן פסק דין על ידי בית המשפט העליון של מדינת ניו-יורק, המאשר פסק בוררות שלפיו בנה הוא הבעלים החוקי של היהלום (ראו בקשה מיום 26.3.2026).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

45. הנתבעת עתרה בתביעה שכנגד למתן פסק דין הצהרתי שקובע כי היא הבעלים הבלעדיים של היהלום; להורות על השבתו והעברתו לחזקתה; בד בבד עתרה לדחיית התביעה שהוגשה נגדה, ולחייב התובעים בהוצאותיה הריאליות בגין ניהול ההליך.

דיון והכרעה

46. בענייננו ניתנו לנתבעת הזדמנויות רבות להגיש את ראיותיה ולהתייצב לדיונים שהתנהלו בבית המשפט. חרף זאת, עד למועד כתיבת פסק דין זה לא הוגשו תצהירי עדות ראשית מטעמה, והיא אף לא התייצבה לדיון שנקבע ליום 20.4.2026 ולדיון ההוכחות שנערך ביום 18.6.2026.

47. תקנה 75 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: **התקנות**) מסדירה את אופן פעולתו של בית המשפט מקום שבו בעל דין לא התייצב לדיון ולא ניתן טעם סביר לאי-התייצבותו. זו לשון התקנה:

"אי-התייצבות לדיון"

"לא התייצב בעל דין ולא ניתן טעם סביר לאי-התייצבות, יחולו הוראות אלה:

(1) לא התייצב התובע, ימחק בית המשפט את כתב התביעה או ידחה את התביעה אם מצא טעמים מיוחדים לדחייה;

(2) לא התייצב הנתבע והתובע התייצב, רשאי התובע להוכיח את תביעתו, ויהיה זכאי לסעד שביקש לפי הראיות שהתקבלו."

הנה כי כן, המחוקק קבע הסדרים שונים למקרה של אי-התייצבות לדיון, בהתאם למעמדו הדיוני של בעל הדין. בעוד שאי-התייצבות של תובע עשויה להביא למחיקת תביעתו או לדחייתה, אי-התייצבות של נתבע אין היא מונעת מן התובע להוכיח את תביעתו ולהיות זכאי לסעד המבוקש על יסוד הראיות שהובאו לפני בית המשפט.

בענייננו, לנתבעת מעמד כפול: מחד גיסא היא נתבעת בתביעה העיקרית, ומאידך גיסא היא התובעת בתביעה שכנגד. משכך, יש לבחון את השלכות אי-התייצבותה בנפרד ביחס לכל אחד מן ההליכים. משכך, אדון תחילה בתביעה העיקרית ובמשמעות הדיונית והראייתית של אי-התייצבות הנתבעת במסגרתה, ולאחר מכן אבחן את התביעה שכנגד ואת נפקות אי-התייצבותה של הנתבעת לדיון בכובעה כתובעת שכנגד.

(א) התביעה העיקרית

48. על פי הוראת תקנה 75(2) לתקנות מקום שבו הנתבע לא התייצב לדיון ולא הציג טעם סביר לאי-התייצבותו, בעוד שהתובע התייצב כדין, רשאי התובע להוכיח את תביעתו באמצעות הראיות שהגיש, ואם עלה בידו לעשות כן, יהא זכאי לסעד המבוקש על יסוד הראיות שהתקבלו לפני בית המשפט.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

49. משכך, יש לבחון תחילה האם עלה בידי הנתבעת להצביע על טעם סביר המצדיק את אי התייצבותה לדיונים שנקבעו בעניינה. ככל שהתשובה לכך שלילית, יש להוסיף ולבחון האם התובעים עמדו בנטל המוטל עליהם והוכיחו את תביעתם ברף הנדרש במשפט האזרחי.

50. **אי-קיומו של טעם סביר לאי-התייצבות** – לא מצאתי כי הנתבעת הצביעה על טעם סביר המצדיק את אי-התייצבותה לדיונים שנקבעו בעניינה. למעשה, הנתבעת לא הגישה כל בקשה מסודרת בעניין זה, ולא טרחה להציג לפני בית המשפט הסבר או תשתית ראייתית כלשהי התומכים בנסיבות היעדרותה. אמנם, בשיחה טלפונית שקיימה מזכירות בית המשפט עם הנתבעת טרם הדיון מיום 20.4.2026, מסרה הנתבעת כי היא מטופלת בבית החולים לוינסטיין. ואולם, חרף טענה זו, הנתבעת לא הגישה בקשה מתאימה לדחיית הדיון; לא צירפה מסמכים רפואיים עדכניים לתמיכה במצבה הנטען, ובסופו של דבר בחרה שלא להתייצב לדיון.

נוסף על כך, אף לאחר שבית המשפט העניק לנתבעת הזדמנות נוספת ואחרונה להגיש את ראיותיה עד ליום 3.5.2026 ולהתייצב לדיון ההוכחות שנקבע ליום 18.6.2026, לא הוגשה מטעמה כל הודעה, בקשה או ראיה לתיק בית המשפט, והיא אף לא התייצבה לדיון ההוכחות.

מן האמור עולה, כי הנתבעת לא הצביעה על טעם סביר לאי-התייצבותה לדיונים שנקבעו לימים 20.4.2026 ו-18.6.2026 כמשמעותו בתקנה 75 לתקנות. משכך, יש לעבור ולבחון האם עלה בידי התובעים להוכיח את תביעתם על יסוד הראיות שהונחו לפני בית המשפט.

51. **הוכחת התביעה** – משנקבע כי הנתבעת לא הצביעה על טעם סביר לאי-התייצבותה לדיונים, יש לבחון האם עלה בידי התובעים להוכיח את תביעתם במידה הנדרשת במשפט האזרחי, והאם הם זכאים לסעדים המבוקשים על יסוד הראיות והעדויות שהתקבלו לפני בית המשפט.

52. בהינתן התשתית הנוכחית שהונחה לפניי, **אשר מטבעה חסרה במידה כזו או אחרת**, בשים לב לכך שהנתבעת לא הגישה תצהירי עדות ראשית מטעמה ולא התייצבה לדיון ההוכחות, מצאתי כי עלה בידי התובעים להרים את הנטל המוטל עליהם ברף הנדרש להוכחת תביעתם בנסיבות שלפניי, וכי הם זכאים לסעדים להם עתרו, כפוף למפורט להלן.

53. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהונחו לפניי, מצאתי כי התובעים הוכיחו, במאזן ההסתברויות הנדרש במשפט האזרחי, כי ברכישת היהלום התקיימו התנאים הקבועים בסעיף 34 לחוק המכר המקנה הגנה לרוכש בתום לב מכוח "תקנת השוק". זו לשונו:

"תקנת השוק"

"נמכר נכס נד על ידי מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר והמכירה היתה במהלך הרגיל של עסקיו, עוברת הבעלות לקונה נקיה מכל שעבוד, עיקול וזכות אחרת בממכר אף אם המוכר לא היה בעל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

הממכר או לא היה זכאי להעבירו כאמור, ובלבד שהקונה קנה וקיבל אותו לחזקתו בתום-לב".

54. על פי לשונו של סעיף 34 לחוק המכר ולעקרונות שנקבעו בפסיקה, תקנת השוק עשויה להקנות לקונה בעלות בנכס מיטלטלין אף מקום שבו המוכר לא היה בעל הזכויות בנכס או לא היה מוסמך להעבירו. זאת, כפוף להתקיימותם של מספר תנאים מצטברים: המוכר הוא מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר; המכירה נעשתה במהלך הרגיל של עסקיו; הקונה שילם תמורה ממשית בעד הנכס; קיבל את החזקה בו; ופעל בתום לב בעת ההתקשרות ובעת קבלת הנכס לחזקתו. בהתקיים תנאים אלה, גוברת זכותו של הקונה על זכויותיו של הבעלים המקורי, והבעלות בנכס עוברת אליו כאשר היא נקייה מכל זכות נוגדת. בע"א 8922/22 מכון ז'בוטינסקי בישראל נ' המלך דוד מכירות פומביות בע"מ, פס' 52 (25.2.2026) (להלן: עניין מכון ז'בוטינסקי) נקבע על ידי כבוד השופטת י' וילנר כך:

"על פי לשונו, וכפי שנתפרש בפסיקה, הסעיף קובע כי אף אם מוכר של מיטלטלין לא היה בעל הממכר או לא היה זכאי להעבירו, תעבור הבעלות בנכס לקונה בתנאים הבאים: אם המוכר, על פי זהותו, הוא אדם שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר; המכירה, על פי אופן ביצועה, הייתה במהלך הרגיל של עסקיו; שולמה תמורה ממשית על ידי הקונה; הקונה קיבל את הנכס לחזקתו; והקונה קנה את הנכס בתום לב, שנמשך משלב הקנייה ועד קבלת הנכס לחזקתו (ע"א 716/72 רוזנשטריך נ' חברה א"י לאוטומובילים בע"מ, פ"ד כז(2) 709 (1973) (להלן: עניין רוזנשטריך); דנ"א 2568/97 כנען נ' ממשלת ארצות-הברית, נז(2) 632 (2003) (להלן: עניין כנען)). הנטל להוכיח את התקיימות התנאים האמורים מוטל על הקונה, שמבקש לגבור על זכות הקניין של הבעלים המקורי (ע"א 81/73 יוסף נ' חברה א"י לאוטומובילים בע"מ, כז(2) 716, 717 (1973); רע"א 1096/97 אבו ג'ובה נ' פיון בע"מ, נג(1) 481, 501 (1999) (להלן: עניין אבו ג'ובה); איל זמיר חוק המכר תשכ"ח-1968 – פירוש לחוקי החוזים ב, 736 (מהדורה שנייה, 2023); (להלן: זמיר)).". [ההדגשה הוספה].

55. בעניין מכון ז'בוטינסקי עמד כבוד השופט ע' גרוסקופף על כך שבמצבים של אי-בהירות בנוגע לבעלות על נכס מיטלטלין, כאשר מתעוררת מחלוקת וקיימת תחרות בין בעלים נטען לבין המחזיק הנוכחי בנכס, ההכרעה נשענת על שלושה עקרונות יסוד: ראשית, קיימת חזקה שלפיה המחזיק בנכס מיטלטלין הוא גם בעליו; שנית, חזקה זו ניתנת לסתירה והנטל להוכיח כי החזקה אינה משקפת בעלות מוטל על הטוען לכך; שלישית, בכפוף לחריגים הקבועים בדן, ובכלל זה תקנת השוק, אין אדם יכול להעביר לאחר זכויות טובות מאלו שיש בידו. משכך, בעל דין המבקש לסתור את חזקת הבעלות הנובעת מהחזקה בנכס נדרש להציג תשתית ראייתית מספקת לביסוס זכותו הנטענת, ובכלל זה אם הדבר ניתן, שרשרת זכויות המקשרת בינו לבין בעל הזכות המקורי. לשם הנוחות להלן העתק דבריו כפי שהובאו בעניין מכון ז'בוטינסקי, בעמ' 28-30:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

"ההכרעה בתחרות בין בעלים בעבר לבין מחזיק נוכחי בנסיבות בהן קיימת אי בהירות ביחס לגלגולי הנכס, נשלטת על ידי שלושת הכללים המשפטיים הבאים:

א. הנחת המוצא היא כי המחזיק הנוכחי בנכס מיטלטלין הוא בעליו של הנכס...

ב. החזקה (פרזומפציה) כי המחזיק הנוכחי בנכס הוא בעליו אינה חלוטה, אלא ניתנת לסתירה. סתירתה מחייבת את הטוען לכך, ובכלל זה הבעלים בעבר, לשכנע כי עובדת החזקה אינה מלמדת בנסיבות המקרה על היות המחזיק הנוכחי גם הבעלים. כך, למשל, על דרך שיראה כי המחזיק הנוכחי בנכס שכר אותו ממנו, או שיצביע על טעם משכנע אחר המלמד כי לא ניתן להסיק מעצם החזקה בנכס את המסקנה כי המחזיק הוא גם הבעלים.

ויובהר, עצם העובדה כי אדם החזיק בעבר כדין בנכס אינה מלמדת כשלעצמה כי המחזיק בנכס כיום אינו מחזיק בו כדין (וראו בעניין נג'אר, בפסקה 9: "באשר למיטלטלין, מסתבר לקבוע שנטל הראיה רובץ על התובע גם כאשר הוכח שבעבר הוא היה בעליהם"). יחד עם זאת, עוצמת הראיות הנחוצה לסתירת החזקה על ידי בעלים בעבר תלויה בטיב הנכס ובנסיבות המקרה. כך, למשל, כאשר הבעלים בעבר הגיש בסמוך לאחר יציאת המיטלטלין מידיו תלונה למשטרה בדבר גניבתם, הרי שניתן לראות בכך משום סתירת החזקה כי מי שמחזיק בהם כיום הוא גם בעליהם...

ג. בכפוף לחריגי תקנת השוק, אדם אינו יכול להקנות יותר זכויות מאשר יש ברשותו ("nemo dat quod non habet"). על כן, הטוען לבעלות שנויה במחלוקת במיטלטלין (ובכלל זה מחזיק שהחזקה (פרזומפציה) נסתרה לגביו) צריך להיות מסוגל להצביע על שרשרת בעלויות הקושרת בינו לבין אדם שבעלותו אינה שנויה במחלוקת. ... [ההדגשה הוספה].

56. בענייננו, התובעים הם המחזיקים ביהלום, ומשכך עומדת להם החזקה העובדתית שלפיה המחזיק בנכס מיטלטלין הוא בעליו. הנתבעת, שלא הגישה תצהירי עדות ראשית, לא הציגה ראיות מטעמה ולא התייצבה לדיון ההוכחות, לא הרימה את הנטל המוטל עליה לסתור חזקה זו או להוכיח כי הבעלות ביהלום נתונה לה. בנסיבות אלה, חזקת הבעלות העומדת לתובעים נותרה בעינה.

57. יתרה מזו, התובעים הוכיחו ברף הנדרש במשפט האזרחי (מאזן ההסתברויות), כי מתקיימים בעניינם התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 34 לחוק המכר, ומשכך הם זכאים ליהנות מהגנת תקנת השוק. התובעים הניחו לפני בית המשפט את תצהיריהם של העדים מטעמם: נציג התובעת 1 – מר אלי איתני; התובע 2 – מר גיא חדד; מנכ"ל התובעת 3 – מר אסף חדד; עד מטעם התובעים – מר אשווינקומר סוקהדיה, מחברת פינק שממנה נרכש היהלום על ידי התובעים. כלל העדים התייצבו לדיון ההוכחות שהתקיים ביום 18.6.2026 ואישרו את האמור בתצהיריהם. האמור בתצהירים תאם את המסמכים שהוגשו לתמיכה בתביעה. משכך נחה דעתי כי התובעים הוכיחו ברף הדרוש את התנאים הנדרשים לשם החלת תקנת השוק:

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

עיסוקו של המוכר במכירת נכסים מסוגו של הממכר: התובעים רכשו את היהלום מחברת פינק. מן הראיות שהוצגו עולה כי החברה רשומה כדין בישראל, פועלת ממתחם בורסת היהלומים ברמת-גן, ועוסקת במהלך עסקיה הרגילים במסחר ביהלומים ובאבנים יקרות. הנתבעת לא הציגה כל ראיה לכך שהחברה אינה עוסקת דרך קבע במכירת יהלומים, ואף לא הצביעה על קיומו של הליך משפטי או פלילי כלשהו שננקט נגד החברה בקשר לעסקה מושא ההליך. **בנסיבות אלה, ובהינתן התשתית שהונחה לפניי מצאתי כי היא תואמת את התנאי שלפיו המוכר הוא מי שעוסק במכירת נכסים מסוגו של הממכר;**

המכירה נעשתה במהלך העסקים הרגיל: בהינתן התשתית שהונחה לפניי עולה כי מכירת היהלום נעשתה במהלך העסקים הרגיל של התובעים ושל המוכר; כולם גורמים העוסקים במסחר ביהלומים במהלך פעילותם השוטפת; העסקה נערכה לאחר משא ומתן מסחרי ביחס למחיר היהלום ובהתאם לתנאי השוק המקובלים בענף, והושלמה במתחם בורסת היהלומים ברמת גן, בין מוכר מרצון לקונה מרצון. מר אסף חדד הכחיש בכל תוקף את טענות הנתבעת כי הודה לפניו כי רכש את היהלום בכ-300,000 דולר ובנסיבות שעוררו חשד. מצאתי את גרסתו אמינה וכזאת שלא נסתרה, בפרט לנוכח העדר ראיות סותרות ועדות מצדה של הנתבעת. **בנסיבות אלה, שוכנעתי כי מדובר בעסקה מסחרית רגילה שנעשתה במהלך העסקים הרגיל של הצדדים;**

שולמה בגין הרכישה תמורה מלאה וממשית: בהינתן התשתית שהונחה לפניי עולה כי התובעים שילמו תמורה מלאה וממשית עבור היהלום בסך 699,400 דולר ארה"ב, אשר נגרעה בפועל מחשבון התובעת 1 בארבעה תשלומים שבוצעו במהלך החודשים נובמבר 2021 לינואר 2022. תשלומים אלה נתמכו בתדפיסי בנק, חשבוניות ומסמכים נוספים שהוגשו כראיה (ראו סעיפים 31 ו-36 לסיכומי התובעים וכן נספחים 4 ו-20 שצורפו להם). עוד עולה, כי סכום התמורה שיקף מחיר שוק סביר ליהלום במועד העסקה. בהקשר זה יצוין כי אף לגרסת הנתבעת, היהלום נרכש ביום 2.12.2019 תמורת 760,000 דולר ארה"ב. בנסיבות אלה, הפער בין סכומי העסקאות אין הוא מהותי ואין הוא מלמד, כשלעצמו, על קיומן של נסיבות חריגות השוללות את תחולת תקנת השוק, ונראה כי שולמה תמורה מלאה וממשית על ידי התובעים עבור היהלום;

הקנייה נעשתה בתום לב: בהינתן התשתית שהונחה לפניי עולה כי התובעים רכשו את היהלום בתום לב מחברה ישראלית, העוסקת כדין במסחר ביהלומים, מבלי שהתקיימו נסיבות שהיה בהן כדי לעורר חשד סביר בנוגע למקורו של היהלום או לזכויות המוכר בו. במועד הרכישה היה ליהלום תעודה ממכון ה-GIA ואף לאחר שהושבח היהלום ונשלח לבדיקה נוספת במכון ה-GIA (בחודש אוקטובר 2022), לא הופיעה כל אינדיקציה לכך שדווח על היהלום כגנוב או כי קיימת מחלוקת ביחס לבעלות בו. בנסיבות אלה, התרשמתי כי התובעים פעלו באופן סביר, מקצועי ובהתאם לסטנדרט ההתנהלות המקובל בענף;

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

מנגד, אף לגרסת הנתבעת עצמה, היהלום נלקח ממנה, לכאורה, כבר בחודש דצמבר 2019. חרף זאת, הדיווח למכון ה-GIA על היותו של היהלום גנוב נעשה רק בחודש ינואר 2023, למעלה משלוש שנים לאחר אירוע הגניבה הנטען. שיהוי משמעותי זה פועל לחובת הנתבעת, שכן הוא מנע מגורמים הפועלים בתום לב בשרשרת המסחר, ובכלל זה התובעים, כל אפשרות ממשית לדעת על טענת הגניבה הנטענת בעת ביצוע העסקה. לפיכך, אין בנסיבות העניין כדי לשלול את תום לבם של התובעים או את תחולתה של תקנת השוק. **משכך, בנסיבות שלפניי שוכנעתי כי התובעים רכשו את היהלום בתום לב במהלך העסקים הרגיל.**

58. הנתבעת גם ניסתה לטעון כי מר אלי איתני, נציג התובעת 1, היה מודע לשרשרת העסקאות הקודמות שבוצעו ביחס ליהלום, וכי ידע שמדובר לכאורה, ביהלום גנוב או למצער התנהל בחוסר תום לב. ואולם, טענה זו לא בוססה. תחילה ביקשה הנתבעת לבססה על תצהיר נטען מטעם מר ויטלה, אלא שבהמשך התברר כי תצהיר כאמור כלל לא הוגש לתיק. משכך, ומשלא הוצגה כל ראיה אחרת התומכת בטענה זו, אין בידי בית המשפט לקבלה.

59. אם לא די בכל אלה, רק ביום 19.3.2026, לאחר שבא כוחה של הנתבעת עתר לשחרורו מייצוגה, העלתה הנתבעת לראשונה את הטענה כי בנה, ולא היא, הוא בעל הזכויות ביהלום, וזאת בהתבסס על פסק דין נטען של בית המשפט העליון של מדינת ניו יורק. טענה זו עומדת בסתירה חזיתית לטענות שהעלתה הנתבעת לאורך ההליך, ובכלל זה בתביעה שכנגד שהגישה, שם טענה כי היא הבעלים הבלעדיים של היהלום. בנסיבות אלה, יש לראות בטענה המאוחרת משום הודאת בעל דין הסותרת את גרסתה המקורית, ויש בה כדי לערער באופן ממשי את טענתה לבעלות ביהלום ואת הבסיס העובדתי שעליו מושתתת תביעתה שכנגד.

60. רק לאחר שהנתבעת חשפה את פסק הדין של בית המשפט העליון של מדינת ניו יורק, התברר כי התקיים הליך בורות בין בנה לבין צד שלישי בנוגע לבעלות ביהלום, הליך שלא הובא לידיעת בית משפט זה במועד. פסק הבוררות מניו-יורק, אושר במסגרת אותו הליך ניתן כבר ביום 28.4.2025. זאת, בעוד שהנתבעת התייצבה לפני בית המשפט ביום 22.4.2025, ובשים לב לסמיכות הזמנים אפשר להניח כי הליך הבוררות כבר היה תלוי ועומד אותה עת או למצער היה מצוי בשלב מתקדם. חרף זאת, הנתבעת לא גילתה לבית המשפט את דבר קיומו של ההליך ולא הציגה את מלוא התמונה העובדתית הרלוונטית בזמן אמת. התנהלות זו אינה עולה בקנה אחד עם חובת תום לב וההגינות הדיונית המוטלת על בעלי דין גם מכוח תקנה 3(ב) לתקנות, המחייבת את בעלי הדין לנהוג בתום לב; בהגינות דיונית; לסייע לבית המשפט בהגעה לחקר האמת ולהעמיד לפניו את הפלוגתאות האמיתיות השנויות במחלוקת. לשם הנוחות להלן לשון תקנה 3(ב) לתקנות:

"ניהול המשפט וחובת בעלי הדין

...
3(ב) חובת בעלי הדין ובאי כוחם היא לסייע לבית המשפט בקיום המוטל עליו לפי תקנות אלה, וכן לנהוג בתום לב ובהגינות דיונית תוך שהם

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

מסייעים במימוש התכלית הדיונית, ובכלל זה העמדת הפלוגות האמיתיות שבמחלוקת בין בעלי הדין, מיקודן, בירורן והכרעה בהן".

61. החלת תקנת השוק – הנה כי כן, מן הראיות הלכאוריות שהונחו לפניי עולה כי התובעים הוכיחו כי עמדו בכל התנאים המצטברים להחלת תקנת השוק במיטלטלין. משכך, הבעלות ביהלום עברה אליהם כדין והיא גוברת על כל זכות קודמת הנטענת ביחס ליהלום, והתובעים הם בעלי הזכויות החוקיים בו.

62. לנוכח האמור, ובשים לב לתשתית הראייתית כפי שהונחה לפניי – בהיעדר תצהירי עדות ראשית מטעם התובעת ואי-התייצבותה לדיון ההוכחות, דין התביעה העיקרית שהוגשה על ידי התובעים להתקבל.

(ב) התביעה שכנגד

63. כאמור, תקנה 75 לתקנות מסדירה את אופן פעולתו של בית המשפט מקום שבו בעל דין אינו מתייצב לדיון מבלי שניתן טעם סביר לאי-התייצבותו. תקנה 75(1) מתייחסת למצב שבו התובע לא מתייצב לדיון, וקובעת כי בנסיבות אלה רשאי בית המשפט למחוק את כתב התביעה או לדחות את התביעה, אם מצא טעמים מיוחדים המצדיקים זאת (ראו ציטוט הוראת התקנה בסעיף 40 לעיל).

64. בפסיקה התעוררה השאלה – האם לנוכח נוסחה של תקנה 75(1) לתקנות, מחויב בית המשפט לבחור באחת משתי החלופות המנויות בה – מחיקת התביעה או דחייתה מטעמים מיוחדים מקום שבו תובע לא התייצב לדיון ולא ניתן טעם סביר לאי-התייצבותו. בית המשפט העליון השיב לשאלה זו בחיוב, וקבע כי לשון התקנה אינה מותירה בידי בית המשפט אפשרות להימנע מהכרעה באחת משתי הדרכים שנקבעו בה – מחיקת התביעה או דחייתה. בהתאם לכך, מקום שבו תובע לא התייצב לדיון ולא הוצג טעם סביר להיעדרותו, על בית המשפט להורות על מחיקת התביעה או בהתקיים טעמים מיוחדים, על דחייתה. כך נקבע על ידי כבוד השופטת ר' רונן ברע"א-51462-04-26 זיוית נניקשוילי נ' קיבוץ יזרעאל קבוצת פועלים להתיישבות שיתופית בע"מ, פסקאות 15-19 (15.6.2026):

"15. בכל הנוגע ללשון התקנה – כאמור, תקנה 75(1) לתקנות החדשות נוקטת בלשון מחייבת. לפי התקנה – כאשר התובע לא התייצב ולא ניתן לכך טעם סביר "ימחק בית המשפט את כתב התביעה או ידחה את התביעה אם מצא טעמים מיוחדים לדחייה" [ההדגשות הוספו – ר. ר.]. האופן בו נוסחה התקנה מביא – על פני הדברים – למסקנה כי מתקין התקנות איפשר לבית המשפט לבחור רק באחת מהחלופות שנמנו על ידיו, ואין לבית המשפט שיקול דעת לסטות מאפשרויות אלה.

מסקנה זו מתחדדת למקרא תקנה 75(2) לתקנות החדשות – העוסקת באי-התייצבותו של נתבע לדיון. בתקנה זו נעשה שימוש במונח "רשאי" תוך שמתקין התקנות הותיר שיקול דעת ביחס לאפשרותו של תובע להוכיח את תביעתו. זאת, בציינו כי "לא התייצב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

הנתבע והתובע התייצב, רשאי התובע להוכיח את תביעתו... [ההדגשה הוספה - ר. ר.]. גם קריאתן של תקנות סמוכות לתקנה 75 לתקנות החדשות – הנוגעות אף הן לסמכות בית המשפט בניהול הדיון בתביעה, מחזקת את המסקנה אמורה. בתקנות אלה המילים "רשאי בית המשפט" מופיעות בדרך זו או אחרת ביחס לסמכויות המוקנות לבית המשפט בהקשרים הללו (ראו: תקנות 72(א), 73(א), 74(א), 76, 77). מכאן שכאשר מתקין התקנות ביקש להותיר שיקול דעת לבית המשפט – הוא עשה שימוש במונח "רשאי" – ולכן העדר השימוש במונח זה בתקנה 175(1) הוא בעל משמעות פרשנית.

זאת ועוד. מסקנה זו נתמכת – כפי שצוין לעיל – גם מן ההשוואה הלשונית של התקנה לעומת נוסחה של התקנה הקודמת – תקנה 157(3) לתקנות הישנות שאותה החליפה תקנה 175(1). בתקנה זו צוין במפורש שיקול הדעת המוקנה לבית המשפט בהקשר הנדון. כך תקנה 157(3) קבעה כי: "התייצב הנתבע ואילו התובע לא התייצב לאחר שנמסרה לו הודעה כראוי, רשאי בית המשפט, לפי בקשת הנתבע, למחוק את התובענה או לדחותה" [ההדגשה הוספה - ר. ר.]. הנוסח של תקנה 175(1) לתקנות החדשות אינו ניצב אפוא בחלל ריק. מחוקק המשנה היה מודע לנוסח התקנה הישנה ובחר לשנותו. זאת תוך שלילת שיקול הדעת שהיה קיים בתקנה הישנה – מן התקנה החדשה.

16. לצד האמור, יובהר כי לבית המשפט נותר שיקול דעת, וזאת ביחס לסיווג אי ההתייצבות. כך, גם במצב הנוכחי – לא בכל מקרה בו בעל דין לא התייצב, התוצאה ההכרחית תהיה של מחיקת התביעה או דחייתה. זאת מאחר שבית המשפט מוסמך לקבוע על פי שיקול דעתו האם ניתן "טעם סביר לאי ההתייצבות". התקנה החדשה חלה כזכור רק כאשר "לא התייצב בעל דין ולא ניתן טעם סביר לאי ההתייצבות..." (הוראה שאינה מופיעה בנוסחן של התקנות הישנות). שיקול הדעת של בית המשפט הוסט אפוא בתקנה החדשה למישור אחר – ממישור הבחירה בין הסעדים הדיוניים האפשריים בהינתן אי-התייצבות (מחיקה או דחייה של התביעה או אפשרות אחרת); אל המישור של סבירות הטעם שהציג על ידי התובע לכך שהוא לא התייצב לדיון.

העולה מהאמור לעיל הוא כי גם בנוסח הנוכחי, לא בכל מקרה של אי-התייצבות מחויב בית המשפט לדחות או למחוק את כתב התביעה. תחילה על בית המשפט לבחון אם הוצג טעם סביר לאי-ההתייצבות – עניין הנתון לשיקול דעתו; ואם יגיע לכלל מסקנה כי לא הוצג טעם סביר כאמור, מחייבת אותו התקנה למחוק את התביעה או לדחות אותה בשל אי ההתייצבות האמורה. אפשרות נוספת אינה קיימת בשלב זה."

...

19. לסיכום חלק זה, אני סבורה כי מפרשנות תקנה 175(1) לתקנות החדשות עולה כי מקום שבו לא התייצב תובע לדיון – ונקבע על ידי בית המשפט כי לא ניתן לכך כל טעם סביר – מחויב בית המשפט לנקוט באחת משתי הדרכים המנויות בתקנה: מחיקת התביעה או דחייתה. פרשנות זו עולה הן מלשון התקנה; מהשוואת נוסחה לתקנות דומות ולתקנות הישנות; הן מתכלית התקנה – בין היתר בראי תכליותיהן של התקנות החדשות" [ההדגשות הוספו].

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

65. כפי שכבר נקבע לעיל, **הנתבעת לא הצביעה על טעם סביר לאייהתייבותה לדיונים שנקבעו בהליך**. מאחר שבתביעה שכנגד מעמדה הוא של תובעת, חלה בעניינה הוראת תקנה 175(1) לתקנות. לפיכך, יש לבחון האם מתקיימים בנסיבות העניין טעמים מיוחדים המצדיקים את דחיית התביעה שכנגד, חלף מחיקתה.

66. **טעמים מיוחדים לדחיית התביעה שכנגד** – במקרה דנן מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים את דחיית התביעה שכנגד, ולא את מחיקתה בלבד. התביעה העיקרית והתביעה שכנגד נסבות על אותה פלוגתא מרכזית – **שאלת הבעלות ביהלום**. למעשה, מדובר בתביעות הדדיות והפוכות, כך שקבלת האחת מחייבת בהכרח את דחיית האחרת. משנקבע בפסק דין זה כי התובעים הם בעלי הזכויות ביהלום וכי דין תביעתם להתקבל, אין מקום להותיר פתח להגשתה מחדש של התביעה שכנגד. מחיקת התביעה שכנגד, להבדיל מדחייתה, עלולה לאפשר לנתבעת לשוב ולהגיש הליך נוסף באותה עילה, חרף ההכרעה שניתנה במחלוקת לגופה. בנסיבות אלה, ולשם הבטחת סופיות הדיון ומניעת התדיינות חוזרת באותה מחלוקת, **מצאתי כי יש להורות על דחיית התביעה שכנגד**.

67. **בנסיבות העניין, ולאחר שקיבלתי את התביעה העיקרית והכרעתי לגופה במחלוקת בנוגע לבעלות ביהלום, מצאתי כי מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים את דחיית התביעה שכנגד, להבדיל ממחיקתה. לפיכך, אני מורה על דחיית התביעה שכנגד.**

התוצאה

68. התביעה העיקרית שהגישו התובעים מתקבלת.
69. ניתן בזאת פסק דין הצהרתי הקובע כי היהלום, המצוי בחזקת התובעים, הוא בבעלותם, וכי לנתבעת אין כל זכות ביהלום.
70. לנוכח התוצאה אליה הגעתי, ניתן צו מניעה האוסר על הנתבעת לפרסם טענות שלפיהן היהלום מצוי בבעלותה או כי התובעים מחזיקים בו שלא כדין.
71. התביעה שכנגד שהגישה הנתבעת נדחית.
72. **הוצאות** – התובעים עתרו לחיוב הנתבעת בהוצאות משפט ושכר טרחת עורכי דין בסך 468,909 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית ממועד מתן פסק הדין ועד לתשלום בפועל. התובעים צירפו לסיכומים ולהודעתם מיום 22.6.2026 חשבוניות להוכחת הסכום הנטען.

בנוגע להוצאות ההליך, נקודת המוצא היא כי בעל דין שזכה בדינו זכאי, ככלל, לשיפוי בגין הוצאותיו, בכפוף לכך שמדובר בהוצאות סבירות, מידתיות והכרחיות לניהול ההליך. בקביעת שיעור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

ההוצאות יש להביא בחשבון, בין היתר את אופן ניהול ההליך; מורכבותו; היקף העבודה שהושקעה בו; היחס שבין הסעד שהתבקש לבין הסעד שנפסק, וכן את ההוצאות שבהן נשא בעל הדין בפועל (ראו ע"א 7627/20 אייזלר החברה לניהול בע"מ נ' תפן מדיקל בע"מ, פס' 6 (24.2.2022)).

עקרונות אלה עוגנו אף בפרק י"ח לתקנות אשר מסדיר וקובע כי תכלית פסיקת ההוצאות היא לשפות את בעל הדין שכנגד על הוצאותיו, וכי על ההוצאות להיות סבירות והוגנות בהתחשב בין היתר, בשווי הסעד שנפסק, באופן ניהול ההליך, במורכבותו ובהיקף המשאבים שהושקעו בניהולו (ראו תקנות 151–153 לתקנות).

בענייננו, התובעים הם שזכו בהליך. כמו כן, הונחו לפניי אסמכתאות להוצאות ולשכר טרחת עורכי דין בסכומים משמעותיים. מנגד, יש לזכור כי פסיקת הוצאות ריאליות אין היא אוטומטית, ובית המשפט מוסמך להביא בחשבון שיקולים של סבירות, מידתיות ומדיניות שיפוטית, על מנת למנוע פסיקת הוצאות מופרזות העלולה לפגוע בזכות הגישה לערכאות (ראו רע"א 6793/08 לואר בע"מ נ' משולם לוינשטיין הנדסה וקבלנות בע"מ, פס' (28.6.2009); ע"א 2617/00 מחצבות כנרת (שותפות מוגבלת) נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה, נצרת עלית, ס(1) 600, 615 (2005)).

לאחר ששקלתי את מכלול נסיבות העניין, ובכלל זה היקף ההליך; מורכבותו; התוצאה שאליה הגעתי; התנהלות הצדדים וההוצאות שהוצגו, אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין בסך של 150,000 ₪ בתוספת מע"מ כדין. סכום זה ישולם בתוך 30 יום ממועד המצאת פסק הדין, שאם לא כן יצורפו לו דמי פיגורים כחוק ממועד פסק הדין ועד מועד התשלום בפועל.

73. המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים, ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשפ"ו, 14 יולי 2026, בהעדר הצדדים.

איריס אילוטוביץ' סגל, שופטת

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 5500-07-23 מלכדיים טריידינג בע"מ ואח' נ' וינברגר ואח'

